

Jóel könyve és a laodiceai Hetednap Adventista Egyház – Harmincadik szám

Jeff Pippenger

2026-01-16

Harmincadik szám

Máté könyvében a messiási beteljesedések közé tartozik a vég idejének útjelzője, az üzenet formalizálásának útjelzője, valamint a szeptember 11-i útjelző két tanúja: az egyik a Laodiceához szóló belső üzenet tanúja, a másik pedig az iszlám terrorizmus külső üzenete. Helyénvaló, hogy a szeptember 11-i útjelzőt Máté könyvében a tizenkét messiási beteljesedés közül kettő ábrázolja, mert szeptember 11. magában foglalja a második angyal üzenetét, ahol mindig megkettőződés van. A 2020. július 18-i halál volt az ötödik útjelző, amelyet megvizsgáltunk, azután pedig a pusztában szóló hang 2023 júliusában a hatodik volt, és a 2024-es feltámadás a hetedik. A nyolcadik messiási beteljesedés az Éjféli Kiáltás.

A nyolcadik messiási útjelző az éjféli kiáltás

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit a próféta mondott, így szólván:
Mondjátok meg Sion leányának: Íme, a te Királyod jön hozzád, szelíden, és számaron ülve, mégpedig igavonó állat csikaján. Máté 21:4-5.

Prófécia

Örvendezz igen nagyon, Sion leánya; harsogj, Jeruzsálem leánya: ímé, a te királyod jó hozzád: igaz ő, és szabadítással teljes; alázatos, és számaron ülő, számarcsikón, a számaroknak vehmén. Zakariás 9:9.

„Ötszáz esztendővel korábban az Úr Zakariás próféta által kijelentette: »Örvendezz nagyon, Sion leánya; kiálts, Jeruzsálem leánya! Íme, a te Királyod eljön hozzád. Igaz ő, és szabadítással teljes; alázatos, és számaron ül, számarcsikó hátán, a nőtényszamár vehmének fián.«
[Zakariás 9:9.] Ha a tanítványok felismerték volna, hogy Krisztus ítéletre és halálra megy, nem tudták volna betölteni e próféciát.”

Hasonlóképpen Miller és társai betöltötték a próféciát, és olyan üzenetet hirdettek, amelyről az ihletés előre megmondta, hogy a világnak hirdettetni fog, de amelyet nem hirdethettek volna, ha teljesen megértik azokat a prófeciákat, amelyek csalódásukra mutattak rá, és egy másik üzenetet tártak eléjük, amelyet az Úr eljövetele előtt minden nemzetnek hirdetni kell. Az első és a második angyal üzenete a megfelelő időben adatott, és elvégezte azt a munkát, amelyet Isten általuk el akart végezni.” A nagy küzdelem, 405.

Isten prófétai Igéjének félreértése összefüggött Krisztus diadalmas bevonulásának történetével, valamint az 1844-ben hirdetett Éjféli Kiáltás üzenetének párhuzamos történetével is. A száznegyvennégyezernek meg kell értenie „azokat a prófeciákat, amelyek rámutatnak csalódásukra”. Jánosnak a Jelenések könyve tizedik fejezetében előre megmondatik, hogy a kis

könyv üzenete, amely édes lesz a szájában, keserűvé válik.

„Semmitől sem kell félnünk a jövőt illetően, kivéve attól, hogy elfeledjük, miként vezetett bennünket az Úr, és az Ő tanítását a mi múltbeli történelmünkben.” *Life Sketches*, 196.

A múltban megnyilvánuló „az Úr vezetése” — egyéb gondviselészerű cselekedetek mellett — úgy is ábrázoltatik, mint az Ő keze, amely elfedett egy tévedést a számadatokban; mert nem volt a Milleriták javára, hogy csalódásukat előre megértsék, miként a tanítványok javára sem volt az, hogy a keresztnél bekövetkező csalódásuk minden elemét megértsék. Ám az Éjféli Kiáltás hirdetésének története magával azzal a világossággal azonosíttatik, amely a mennybe vezet, és ez Ellen White legelső látomásában is megjegyeztetik. A száznegyvennégyezernek meg kell értenie a tanítványok és a Milleriták csalódásait. E világosság elutasítása annyi, mint letérni az ösvényről.

„Az ösvény kezdetén fényes világosság állítatott fel mögöttük, amelyről egy angyal azt mondta nekem, hogy az az »éjféli kiáltás«. Ez a világosság végigfénylett az egész ösvényen, és megvilágította lábuk előtt az utat, hogy meg ne botoljanak.

„Ha tekintetüket szilárdan Jézusra szegezték, aki közvetlenül előttük járt, és vezette őket a város felé, biztonságban voltak. De hamarosan némelyek elfáradtak, és azt mondták, hogy a város még igen messze van, holott arra számítottak, hogy addigra már bejutnak oda. Ekkor Jézus bátorította őket azzal, hogy felemelte dicsőséges jobb karját, és karjából világosság áradt, amely végighullámozott az adventi seregen, és ők ezt kiáltották: „Alleluja!” Mások vakmerően megtagadták a mögöttük levő világosságot, és azt mondták, hogy nem Isten vezette ki őket ilyen messzire. A mögöttük levő világosság kialudt, lábukat teljes sötétség borította, és megbotlottak, szem elől tévesztették a célt és Jézust, és letértek az ösvényről az alatt levő sötét és gonosz világba.” *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

A nyolcadik útjelző az éjféli kiáltás, amint azt Krisztus Jeruzsálembe való diadalmas bevonulása előképezte.

„Az éjféli kiáltást nem annyira érvelés hordozta, noha az Írás bizonyítéka világos és meggyőző volt. Olyan kényszerítő erő járt vele, amely megindította a lelket. Nem volt benne sem kétség, sem kérdezősködés. Krisztus jeruzsálemi diadalmas bevonulásának alkalmával a nép, amely az ország minden részéből összegyűlt az ünnepre, az Olajfák hegyére sereglett, és amikor csatlakoztak a Jézust kísérő sokasághoz, megragadta őket az óra ihletése, és ők is növelték a kiáltást: „Áldott, aki az Úr nevében jön!” [Máté 21:9.] Hasonlóképpen a hitetlenek is, akik az adventista összejövetelekre sereglettek — némelyek kíváncsiságból, mások csupán gúnyolódás céljából — megéreztek az üzenetet kísérő meggyőző erőt: „Ímé, jön a Vőlegény!”” A próféta-ság lelke, 4. kötet, 250, 251.

Ahhoz, hogy valaki az utolsó napokban bölcs szűz legyen, prófétai szükségszerűséggel meg kell történnie, hogy e bölcs szűzek csalódást szenvedjenek, ami viszont bevezeti a példázat késedelmének idejét. A késedelem idejének tapasztalata nélkül valaki sem bölcs, sem balga szűz.

„A Máté 25-ben található, a tíz szűzről szóló példázat szintén a advent népének tapasztalatát szemlélteti.” *The Great Controversy*, 393.

Akárhogy is, az utolsó napok bölcs szüzeinek át kell élniük egy olyan csalódást, amely párhuzamba állítható az 1844. április 19-i eseménnyel, mert a példázat tapasztalata annak a száznegyvennégyezernek a tapasztalata, akiket János a Jelenések könyvében szüzekként azonosít.

Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová csak megy. Ezek vétettek meg az emberek közül zsengéül az Istennek és a Báránynak. Jelenések 14:4.

Krisztusnak hány példázata van közvetlenül és kifejezetten úgy megjelölve, mint amely betű szerint teljeseedett be? Minden példázat betű szerint fog beteljesedni, de a tíz szűzről szóló példázat külön kifejezetten úgy van elénk tárva, mint amely a múltban és a jövőben is „betű szerint” teljesedik be. Ez a harmadik angyalhoz van hasonlítva, amelynek 1844-től fogva mindaddig jelenvaló igazságnak kell maradnia, amíg Mihály fel nem támad, és az emberi kegyelemidő le nem zárul.

„Gyakran utalnak nekem a tíz szűzről szóló példázatra, akik közül öt bölcs volt, és öt balga. Ez a példázat betű szerint teljeseedett és teljesedni fog, mert különleges alkalmazása van erre az időre, és a harmadik angyal üzenetéhez hasonlóan beteljesedett, és az idők végéig továbbra is jelenvaló igazság marad.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

Az idők végéig a tíz szűzről szóló példázat jelenvaló igazság, és az Éjféli Kiáltás ismét a legteljesebb pontossággal fog beteljesedni.

„Van egy világ, amely a gonoszságban, a csalásban és a tévelygésben, a halál árnyékának mélyén heverve él, — alszik, alszik. Kik azok, akik lelkük gyötrelmét érzik azért, hogy felébresszék őket? Miféle hang érheti el őket? Gondolataim a jövőbe ragadtattak, arra az időre, amikor felhangzik a jeladás. »Ímé, jó a Vőlegény; menjetek ki elébe.« Ám némelyek halogatták, hogy megszerezzék a lámpásaik újratöltéséhez szükséges olajat, és akkor már túl későn fogják felismerni, hogy a jellem, amelyet az olaj jelképez, nem ruházható át.” Review and Herald, 1896. február 11.

Az Éjféli Kiáltás a következő útjelző a száznegyvennégyezer mozgalmának horizontján. Ezt az útjelzőt az a hűségesegek ellen, a vasárnapi törvényt megelőzően meginduló üldözés kíséri. Ez az üldözés külső és belső, s a belső üldözés két különálló jelképet foglal magában. E jelképek egyike Júdás, a másik a Szanhedrin.

A kilencedik messiási útjelző a harminc ezüstpénzért való elárultatás

Ekkor teljeseedett be, amit Jeremiás próféta mondott, így szólván: „És vették a harminc ezüstpénzt, annak árát, akit megbecsültek, akit Izráel fiai közül megbecsültek; és adták azokat a fazekas mezejéért, amint az Úr rendelte nekem.” Máté 27:9–10.

Jövendölés

És ezt mondtam nekik: Ha jónak látjátok, adjátok meg a béremet; ha pedig nem, hagyjátok. Erre kimérték béremül a harminc ezüstpénzt. És az Úr ezt mondta nekem: Vesd oda a fazekasnak azt a becses árat, amelyre becsültek engem. Fogtam tehát a harminc ezüstpénzt, és

odavettem a fazekasnak az Úr házában. Zakariás 11:12–13.

Júdás árulása a hamis papok árulását jelképezi, mert a 30-as szám a papok korát jelképezi. A papokat, akik egyben léviták is, a Szövetség Követe megtisztítja, mint az aranyat és az ezüstöt. Júdás harminc ezüstje a hamis papok vasárnapi törvényénél történő megtisztítását jelképezi; noha Júdás közvetlenül a kereszttel halt meg, mégis ugyanazon a napon. Júdás nem a Szanhedrin jelképe; ő annak a jelképe, akiről azt gondolták, hogy Krisztus tanítványai között van.

Krisztus tanítványaként Jézus felkenetésének tanítványa voltál. A keresztségekor kapott felkenetés Jézus nevét Jézus Krisztusra változtatta, mert a Krisztus jelentése: a Felkent. Az Ő neve tehát megváltozott, mert ekkor kellett megerősítenie a szövetséget sokakkal egy hétre, és a szövetségi kapcsolat egyik elsőrendű jelképe a megváltozott név. Jézus a keresztségekor hatalommal kenetett fel. Krisztus tanítványának lenni azt jelentette, hogy az Ő keresztségének tanítványa voltál. Keresztségekor kenetett fel hatalommal. Péternek a Máté 16:18-ban tett kijelentése a keresztény teológiai világban „keresztény hitvallásként” ismert. Ez a teológusok és tudósok közötti eszmecsere egyik nagy témája. Általában a teológusok és tudósok vitája valami olyasmit azonosít, aminek nincs, vagy talán csak csekély jelentősége van, de a lényeg változatlan: a kereszténység úgy érti, hogy amikor Jézus felkenetett, akkor lett Messiás.

Így szólt hozzájuk: Ti pedig kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, ezt mondta: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Máté 16:15–16.

Péter eredeti neve éppen ezt az igazságot fejezte ki, mert Simon Barjona jelentése: „aki hallja a galamb üzenetét”, amely az Ő keresztségének üzenete volt. Az Ő keresztsége összhangban áll 9/11-gyel, és Júdás azokat képviseli, akik egy bizonyos ponton megvallották, hogy értik 9/11-et, de elveszítik útjukat az ösvényen. Júdás nem a Szanhedrin jelképe, mert ők a laodiceai Hetednap Adventista egyházat képviselik. Júdás tanúbizonyságot szolgáltatott a Szanhedrin számára, de a Szanhedrin lázadásának jelképisége különbözik Júdás lázadásától. A Szanhedrin lázadása a következő álomban jut kifejezésre.

Összeszedtem írásaimat, és megkezdtük utazásunkat. Útközben két összejövetelet tartottunk Orange-ban, és bizonyítékát láttuk annak, hogy a gyülekezet épült és bátorítást nyert. Mi magunk is felfrissültünk az Úr Lelke által. Azon az éjszakán azt álmodtam, hogy Battle Creekben vagyok, az ajtó melletti üvegablakon át kinéztem, és láttam, hogy egy csoport közeledik a házhoz, kettes sorban. Komornak és elszántnak látszottak. Jól ismertem őket, és megfordultam, hogy kinyissam a szalon ajtaját, és fogadjam őket, de úgy gondoltam, még egyszer kinézek. A jelenet megváltozott. A csoport most katolikus körmenet benyomását keltette. Az egyik keresztet tartott a kezében, egy másik nádszálat. És amint közeledtek, az, aki a nádat hordozta, kört vont a ház köré, és háromszor ezt mondta: „Ez a ház tiltó rendelkezés alá esett. A javakat el kell kobozni. Szóltak szent rendünk ellen.” Rémület fogott el, és átrohantam a házon, ki az északi ajtón, és egy csoport közepén találtam magam, akik közül némelyeket ismertem, de egyetlen szót sem mertem szólni hozzájuk, nehogy eláruljanak. Igyekeztem félreeső helyet keresni, ahol sírhatok és imádkozhatok anélkül, hogy bármerre fordulok, kutató és kíváncsi tekintetekkel találkozom. Gyakran ismételgettem: „Bárcsak megérthetném ezt! Ha csak megmondanák nekem, mit mondtam vagy mit tettem!”

„Sokat sírtam és imádkoztam, miközben láttam, hogy javainkat elkobozzák. Megpróbáltam együttérzést vagy szánalmat kiolvasni a körülöttem levők tekintetéből, és figyeltem többeknek az arckifejezését, akiről azt gondoltam, hogy szólnának hozzám és megvigasztalnának, ha nem félnének attól, hogy mások észreveszik őket. Megkíséréltem egyszer kitörni a tömegből, de látva, hogy figyelnek engem, lepleztem szándékomat. Hangosan sírni kezdtem, és ezt mondtam: ‘Ha csak megmondanák, mit tettem, vagy mit mondtam!’ A férjem, aki ugyanabban a szobában egy ágyban aludt, meghallotta hangos sírásomat, és felébresztett. Párnám nedves volt a könnyektől, és szomorú levertség nehezedett rám.” Testimonies, 1. kötet, 577, 578.

Annak az elvnek az alkalmazása, hogy a próféták többet szólnak az utolsó napokról, mint azokról a napokról, amelyekben éltek, igen komoly kérdést vet fel a Hetednap Adventista egyház vezetői számára. White testvérnő „összegyűjtötte” „írásait”, és megkezdte visszaútját Battle Creekbe. Battle Creek akkor a mű központja volt, miként ma Tacoma Park, vagy Krisztus napjaiban Jeruzsálem. Összegyűjtötte írásait az utazásra, miután feltárta azt a küzdelmet, amely írásaival kapcsolatban zajlott benne. Álmának szövegösszefüggése az ő írásairól szól. A küzdelem Wright városában zajlott.

„Miközben Wrightban tartózkodtunk, a 11. számra készült kéziratomat már elküldtük a kiadói hivatalba, én pedig a gyülekezeti összejöveteleken kívül csaknem minden pillanatban azzal foglalatostkodtam, hogy a 12. szám anyagát írjam. Erőimet, mind testi, mind szellemi tekintetben, súlyosan igénybe vette a Wright-i gyülekezetért végzett munkám. Éreztem, hogy pihenésre volna szükségem, de a felüdülésre semmi lehetőséget nem láttam. Hetente több alkalommal szóltam a néphez, és sok oldalnyi személyes bizonyoságtételt írtam. A lelkek terhe rajtam volt, és az általam érzett felelősség oly nagy volt, hogy éjszakánként csupán néhány óra alvást tudtam nyerni.”

„Miközben így munkálkodtam szóban és írásban, elcsüggesztő tartalmú leveleket kaptam Battle Creekből. Amint olvastam őket, kimondhatatlan levertség vett rajtam erőt, amely a lélek gyötrelméig fokozódott, s úgy tűnt, rövid időre megbénítja életerőmet. Három éjszakán át alig aludtam valamit. Gondolataim zaklatottak és nyugtalanok voltak. Érzéseimet, amennyire csak tudtam, elrejtettem férjem és a velünk együtt lévő együtt érző család elől. Senki sem ismerte küzdelmemet és lelki terhemet, miközben a családdal együtt részt vettem a reggeli és esti áhítaton, és igyekeztem terhemet a nagy Teherhordozóra helyezni. Ám könyörgéseim gyötrelemtől összeszorított szívből fakadtak, és imáim a fékezhetetlen bánat miatt töredezettek és összefüggéstelenek voltak. A vér agyamba tódult, gyakran úgy, hogy megtántorodtam, és csaknem elestem. Orrvérzésem gyakran volt, különösen azután, hogy erőfeszítést tettem az írásra. Kénytelen voltam félretenni írásomat, de nem tudtam lerázni magamról a rám nehezedő aggodalom és felelősség terhét, mivel tudatában voltam annak, hogy bizonyoságtételeim vannak mások számára, amelyeket nem tudtam eléjük tární.”

„Ismét kaptam egy levelet, amely arról értesített, hogy legjobbnak tartják a 11. szám kiadását elhalasztani addig, amíg le nem írom azt, amit a Health Institute-tal kapcsolatban mutattak nekem; mivel az e vállalkozás élén állók igen nagy szükségét szenvedtek anyagi eszközökben, és szükségük volt bizonyoságtételeim befolyására, hogy a testvéreket megindítsa. Ekkor lejegyeztem egy részét annak, amit az Intézetre vonatkozóan mutattak nekem, de az egész

tárgyat nem tudtam kidolgozni, mert a vér az agyamra tolult. Ha azt gondoltam volna, hogy a 12. szám ilyen sokáig késlekedni fog, semmi esetre sem küldtem volna el az anyagnak azt a részét, amely a 11. számban foglaltatik. Azt gondoltam, hogy néhány napi pihenés után ismét folytathatom az írást. De nagy bánatomra azt tapasztaltam, hogy agyam állapota lehetetlenné tette számomra az írást. A bizonyágtételek írásának gondolatáról, akár általánosak, akár személyesek lettek volna, le kellett mondanom, és szüntelen gyötrelemben voltam amiatt, hogy nem tudtam megírni őket.”

„Ebben az állapotban úgy határoztunk, hogy visszatérünk Battle Creekbe, és ott maradunk, amíg az utak sárosak és felázottak lesznek, és hogy ott fejezem be a 12. számot. Férjem igen vágyott arra, hogy lássa testvéreit Battle Creekben, szóljon hozzájuk, és velük együtt örvendezzen annak a munkának, amelyet Isten végzett érte. Összegyűjtöttem írásaimat, és útnak indultunk. ...” Testimonies, 1. kötet, 576, 577.

Az utolsó napokban a Hetednap Adventista Egyház vezetősége, amelyet Battle Creek és azok jelképeznek, akiket ő „jól ismert”, katolikus körmenetté változott. A Hetednap Adventista Egyház vezetősége katolikus körmenetté változott. Az álomban „kettesével” jöttek, egyikük náddal, a másik kereszttel. Kört vontak a ház köré, és háromszor kihirdették: „Ez a ház betiltatott. A javakat el kell kobozni. Szent rendünk ellen szóltak.” Mik azok a „javak” a „házban”, amelyeket Battle Creek katolikus vezetői „elkoboztak”? Melyik „szent rendje” volt a katolikus egyháznak, amely ellen „szóltak”?

Közvetlenebbül így is feltehetnénk a kérdést: „a katolicizmus mely rendje járt élen az inkvizícióban?” Az inkvizíció a domonkos renddel kezdődött, még mielőtt a jezsuiták megjelentek volna a történelemben, de mihelyt bekapcsolódtak, ők lettek az a rend, amely a kegyetlenség és a vérontás élharcosává vált.

„A keresztyénség egész területén a protestantizmust félelmetes ellenségek fenyegették. A reformáció első diadalai elmúltak, Róma új erőket mozgósított, remélve, hogy véghezviszi annak megsemmisítését. Ekkor jött létre a jezsuita rend, a pápaság minden bajnoka közül a legkegyetlenebb, leglelkiismeretlenebb és leghatalmasabb. Elszakítva a földi kötelékektől és az emberi érdekektől, érzéketlenné téve a természetes szeretet igényei iránt, teljesen elnémított értelemmel és lelkiismerettel, semmiféle szabályt, semmiféle köteléket nem ismertek, csak rendjükét, és semmi köteleességet, csak annak hatalmának kiterjesztését. Krisztus evangéliuma képessé tette követőit arra, hogy szembenézzenek a veszéllyel és elviseljék a szenvedést, meg nem rettenve a hidegtől, az éhségtől, a fáradságtól és a szegénységtől, hogy az igazság zászlaját magasra tartsák a kárpádon, a börtön és a máglya előtt is. Ezen erők leküzdésére a jezsuitizmus olyan fanatizmussal töltötte el követőit, amely képessé tette őket hasonló veszedelmek elviselésére, és arra, hogy az igazság hatalmával szemben a megfélemlítés minden fegyverét felvonultassák. Nem volt olyan nagy bűn, amelyet el ne követtek volna, nem volt olyan alantas csalárdság, amelyhez ne folyamodtak volna, és nem volt olyan nehéz álca, amelyet magukra ne öltöttek volna. Örök szegénységre és alázatra felesküdvé, tudatos céljuk volt a gazdagság és a hatalom megszerzése, a protestantizmus megdöntésének szolgálata és a pápai fennhatóság újbóli helyreállítása.”

„Amikor rendjük tagjaiként jelentek meg, a szentség öltözetét viselték, börtönöket és kórházakat látogattak, szolgáltak a betegeknek és a szegényeknek, azt állították, hogy lemondtak a világról, és Jézus szent nevét hordozták, aki szertejárt, jót cselekedve. Ám e feddhetetlen külső mögött gyakran a legbűnösebb és leghalálosabb szándékok rejtőztek. A rend egyik alapelve az volt, hogy a cél szentesíti az eszközt. E szabály szerint a hazugság, a lopás, a hamis eskü, a gyilkosság nemcsak megbocsátható, hanem dicséretes is volt, amikor az egyház érdekeit szolgálta. Különféle álruhákban a jezsuiták behatoltak az állami hivatalokba, felküzdötték magukat odáig, hogy királyok tanácsadóivá legyenek, és népek politikáját alakítsák. Szolgákká lettek, hogy uraik után kémkedjenek. Kollégiumokat alapítottak fejedelmek és nemesek fiai számára, valamint iskolákat a köznép számára; és protestáns szülők gyermekeit bevonták a pápista szertartások gyakorlásába. A római istentisztelet teljes külső pompáját és látványosságát felhasználták arra, hogy összezavarják az elmét, elkápráztassák és foglyul ejtsék a képzeletet, és így azt a szabadságot, amelyért az atyák fáradoztak és vérüket ontották, a fiak elárulták. A jezsuiták gyorsan elterjedtek egész Európában, és bárhová mentek, a pápaság újjáéledése követte őket.”

„Hogy nagyobb hatalmat biztosítsanak nekik, kiadtak egy bullát, amely újból felállította az inkvizíciót. Annak ellenére, hogy általános iszonyattal tekintettek rá, még a katolikus országokban is, ezt a rettenetes törvényszéket ismét felállították a pápista uralkodók, és titkos börtöneiben megismétlődtek azok a kegyetlenkedések, amelyek túl szörnyűek voltak ahhoz, hogy elviseljék a nappal világosságát. Sok országban ezrével és tízezzel ölték meg a nemzet legjavát, a legtisztább és legnemesebb embereket, a legértelmesebbeket és legműveltebbeket, a kegyes és önfeláldozó lelkipásztorokat, a szorgalmas és hazafias polgárokat, a kiváló tudósokat, a tehetséges művészeket, a nagy hozzáértésű kézműveseket, vagy arra kényszerítették őket, hogy más országokba meneküljenek.

„Ilyen eszközökhöz folyamodott Róma, hogy kioltsa a reformáció világosságát, elvonja az emberektől a Bibliát, és visszaállítsa a sötét középkor tudatlanságát és babonáságát. Ám Isten áldása alatt, valamint azon nemes férfiak munkája révén, akiket Ő támasztott Luther utódaiul, a protestantizmust nem döntötték meg. Ereje nem fejedelmek kegyének vagy fegyvereinek volt köszönhető. A legkisebb országok, a legszerényebb és legkevésbé hatalmas nemzetek lettek erősségei. A hatalmas ellenségek közepette, akik pusztulását forralták, a kis Genf volt az; Hollandia volt az északi tenger parti homokzátonyain, amint Spanyolország zsarnokságával küzdött, amely akkor a királyságok között a legnagyobb és leggazdagabb volt; a zord, terméketlen Svédország volt az, amely győzelmeket aratott a reformáció számára.” The Great Controversy, 234, 235.

A katolikus egyház mindent megtett azért, hogy elrejtse a Bibliát az emberek elől, azt állítva, hogy pogány hagyományaik és szokásaik Isten Igéje fölött állnak. A laodiceai adventizmus vezetői nem fogják bíróság elé vinni az ellenvéleményt képviselőket Ellen White írásai miatt, de a Battle Creek vezetőinek valló katolikusok igen. A katolicizmus fenevadjának leglényege abban áll, hogy világi hatalmat alkalmaz vallási célok megvalósítására. Amikor az adventizmus a jogi világi hatalmat kereste intézményei irányítására, „szent rendjük” gyümölcsei láthatóvá váltak.

A spanyol inkvizíciók auto-da-fé („hitcselekedet”) szertartásainak összefüggésében a nád és a kereszt Krisztus keresztre feszítéséhez kötődő jelképes elemekként jelennek meg. A nád arra a gúnyos jogarra utal, amelyet Jézus kezébe adtak tövissel való megkoronázásakor, s amelyet a római katonák arra használtak, hogy üssék őt, a gúnyt, a szenvedést és a megvetést jelképezve.

A kereszt kiemelkedő helyet foglal el az auto-da-fé körmeneteiben. A zöld kereszt (gyakran fekete kreppfátyollal leborítva) az inkvizíció jelképeként szolgált; az eseményt megelőző napon külön előkészítő körmenetben vitték, és magán az eseményen is kiállították. A törvényszék hatalmát jelképezte.

A vagyon elkobzása az elítélt személy tulajdonának lefoglalására (zárlat alá helyezésére vagy elkobzására) utal, amely az inkvizícióban általános büntetés volt, hogy finanszírozzák a törvényszéket és megbüntessék az eretnekséget. Ezt nyilvánosan kihirdették az auto-da-fé ítéleteiben, hangsúlyozva a nyilvános megszégyenítést és az elrettentést.

Ellen G. White írásai világosan és egyértelműen elítélik azt a vezetőséget, amely az ő írásait betiltja annak érdekében, hogy elhallgattassa az énekelt szőlőskert énekét; ez azonban egy szentségtelen rend utolsó cselekedete, közvetlenül azelőtt, hogy jellemüket nyíltan megnyilvánítanák a vasárnapotörvény idején. Egy „katolikus körmenet” egy vonalba kerül a nap előtt leboruló huszonöt vén emberrel. A következő négy bekezdésben az első bekezdés bemutatja az „Isten magukat valló népét” az „utolsó napokban”. A szakasz világosan tanítja, hogy az utolsó napokban a Hetednap Adventista lelkészek „a gyülekezetekben és a szabad ég alatt tartott nagy összejöveteleken” „arra fogják sürgetni az embereket, hogy szükséges megtartani a hét első napját”.

„Az Úrnak peres ügye van e végső napokban a magát népének valló néppel. E vitában a felelős tisztségeket betöltő férfiak a Nehémiás által követett úttal egyenesen ellentétes irányt fognak követni. Nemcsak maguk mellőzik és megvetik a szombatot, hanem másokat is megpróbálnak majd visszatartani annak megtartásától azáltal, hogy a szokás és a hagyomány törmeléke alá temetik azt. A gyülekezetekben és a szabad ég alatti nagy összejöveteleken a lelkészek a hét első napjának megtartását fogják sürgetni a népnél. Lesznek csapások tengeren és szárazföldön, és e csapások megsokasodnak majd, egyik szerencsétlenség szorosan a másikat követi; és a lelkiismeretes szombatörzök kis seregét úgy mutatják majd be, mint akik a vasárnap semmibevétele által Isten haragját hozzák a világra.”

Ez egyértelműen a hetednap adventistákat azonosítja mint „Isten magukat annak valló népét”, akik a vasárnap megtartását fogják támogatni, és akik egyúttal rámutatnak „a lelkiismeretes szombatörzök kis csapatára” is. A következő bekezdésben hangsúlyozza, hogy a múlt korszakainak üldözése meg fog ismétlődni. Az előző bekezdés azzal zárult, hogy azonosította Isten magukat annak valló népét, szembeállítva őket azokkal, akikről azt mondja, hogy lelkiismeretes szombatörzök. Ezután a múlt történelmi eseményeit idézi fel, és figyelmeztet, hogy azok a történetek az utolsó napokban meg fognak ismétlődni. Teljesen világosan fogalmaz.

„Sátán ezt a hamisságot sürgeti, hogy a világot foglyul ejthesse. Az a terve, hogy rákényszerítse az embereket a tévtanok elfogadására. Tevékeny részt vesz minden hamis vallás

terjesztésében, és semmitől sem riad vissza azon törekvéseiben, hogy téves tanokat kényszerítsen rájuk. A vallási buzgóság palástja alatt az emberek, az ő lelkülete befolyása alatt, a legkegyetlenebb kínzásokat találták ki embertársaik számára, és a legborzalmasabb szenvedéseket zúdították rájuk. Sátánnak és eszközeinek ma is ugyanaz a lelkülete; és a múlt történelme meg fog ismétlődni a mi napjainkban.”

„Vannak emberek, akik értelmüket és akaratukat a gonosz véghezvitelére irányították; szívük sötét rejtekében elhatározták, milyen bűntetteket fognak elkövetni. Ezek az emberek önmagukat csalják meg. Elvetették Isten igazságának nagy mércéjét, és annak helyébe a maguk mércéjét állították; és ehhez a mércéhez hasonlítva önmagukat, szentnek nyilvánítják magukat. Az Úr megengedi nekik, hogy feltárják, mi van szívükben, hogy kiéljék annak a mesternek a lelkületét, aki uralkodik rajtuk. Megengedi, hogy törvénye iránti gyűlöletüket megmutassák azokkal való bánásmódjukban, akik hűségesek annak követelményeihez. Ugyanaz a vallási téboly szelleme fogja őket indítani, amely Krisztus keresztre feszítő csőcselékét is űzte; az egyház és az állam ugyanabban a romlott összhangban egyesül majd.”

„A mai egyház a régi zsidók nyomdokaiba lépett, akik Isten parancsolatait félretették saját hagyományaikért. Megváltoztatta a rendtartást, megszegte az örökkévaló szövetséget, és most, miként akkor is, ennek következménye a kevélység, a hitetlenség és a hűtlenség. Valódi állapotát Mózes énekének e szavai tárják fel: „Elromlottak, nem az ő fiaikhoz méltó az ő szeplőjük; fonák és elfajult nemzedék ez. Így fizettek-e az Úrnak, ó bolond és balgatag nép? Nem atyád-e ő, aki megszerzett téged? Nem ő alkotott-e téged, és nem ő erősített-e meg téged?” Review and Herald, 1884. március 18.

A Prófétaság Lelkében újra meg újra olyan szakaszok találhatók, amelyek Isten hűséges népének az utolsó napokban bekövetkező üldöztetését azonosítják; és „a mai gyülekezet”, amelyet ő megjelöl, nem általában a keresztyénség, hanem az a gyülekezet, amelyről ismételtén kijelenti, hogy a zsidó egyház előképezte. Írásainak e világos szakaszai indítják a Hetednap Adventista Egyházat arra, hogy megkísérelje korlátozni White testvérnő írásait, amint azt álma oly találóan azonosítja. Az ő írásai elleni cselekedeteik — amelyek nyilvánvalóan házának ama javai voltak, amelyeket a Battle Creek vezetőinek kellett betiltaniuk, miután a katolicizmus szent rendjévé változtak —. Az írásai elleni támadásukat Jeremiás írásai elleni támadás is jelképezi. Ellen White álma második tanúbizonyság arra, hogy Jeremiás írásait elégették.

A laodíceai adventizmus harmadik nemzedékében a megalkuvás volt az uralkodó téma. A harmadik nemzedéket Pergamos gyülekezete jelképezi. W. W. Prescott 1919-ben megjelent, *The Doctrine of Christ* című könyvének kiadásától egészen az 1957-ben megjelent *Questions on Doctrine* kiadásáig egy átmeneti időszak húzódik, amelyet egy alfa-jellegű kiadvány nyit meg, és egy omega-jellegű kiadvány zár le. Az első könyv W. W. Prescottnak Júda törzsének Oroszlánjától való elfordulását képviselte, az elhajlott protestáns Krisztus-kép javára. Prescott könyve, találóan *The Doctrine of Christ* címmel, kiűresítette a millerita prófétai üzenetet, meghagyva Jézusnak azt az üres meghatározását, amelyet a katolicizmus és az elhajlott protestantizmus tisztel. E nemzedék utolsó könyve a megszentelődésnek és a megigazulásnak olyan értelmezését adja, amely lerombolja Isten törvényét, az Ő igazságosságát és irgalmát. Az ókori Izráel azt a felelősséget kapta, hogy Isten törvényének letéteményese legyen, az adventizmusnak pedig nemcsak Isten

törvényének, hanem prófétai Igéjének is a letéteményesévé kellett lennie. 1919-ben megjelent egy könyv, amely elvetette Isten prófétai Igéje védelmezését, s ezzel kezdetét vette a laodíceai adventizmus harmadik nemzedéke, amely egy olyan könyvvel zárult le, amely elveti Isten törvényét.

„Ha megengeditek a szív makacsságának, és kevélységből meg önigazultságból nem valljátok meg vétkeiteket, akkor Sátán kísértéseinek lesztek kiszolgáltatva. Ha pedig, amikor az Úr feltárja hibáitokat, nem tértek meg és nem tesztek vallomást, gondviselése újra meg újra ugyanazon a területen vezet át benneteket. Hasonló jellegű tévedések elkövetésére maradtok, továbbra is hijával lesztek a bölcsességnek, és a bűnt igazságnak, az igazságot pedig bűnnek nevezitek majd. Azoknak a csalásoknak sokasága, amelyek ezekben az utolsó napokban eluralkodnak, körülvesz majd benneteket, és vezetőt cseréltek, anélkül hogy tudnátok, hogy ezt tettétek.” Review and Herald, 1890. december 16.

Pergámosz, a harmadik gyülekezet, Thiatirához vezetett, a pápai egyházhoz, amely a negyedik nemzedék, amikor a huszonöt férfi meghajol Thiatira tekintélyének jelképe előtt.

„Az a rendelkezés, amelyet a korai telepések fogadtak el, miszerint a polgári kormányzatban csak az egyház tagjai szavazhattak vagy viselhettek hivatalt, a lehető legártalmasabb következményekhez vezetett. Ezt az intézkedést az állam tisztaságának megőrzése eszközeként fogadták el, ám az az egyház megrontását eredményezte. Mivel a vallásos hitvallás volt a választójog és a hivatali tisztségviselés feltétele, sokan, akiket kizárólag világi megfontolások indítottak, szívbéli megtérés nélkül csatlakoztak az egyházhoz. Így az egyházak jelentős mértékben megtéretlen személyekből álltak; sőt még a lelkészi szolgálatban is voltak olyanok, akik nemcsak tévtanokat vallottak, hanem a Szentlélek megújító erejét sem ismerték. Ily módon ismét bebizonyosodtak azok a káros következmények, amelyeket az egyháztörténelemben Konstantin napjaitól mindmáig oly gyakran lehetett látni abból a törekvésből, hogy az egyházat az állam segítségével építsék, s hogy a világi hatalomhoz folyamodjanak annak támogatására, akinek evangéliuma ezt hirdette: „Az én országom nem e világból való.” János 18:36. Az egyház és az állam szövetsége, bármily csekély mértékű legyen is, noha látszólag közelebb hozza a világot az egyházhoz, valójában csupán az egyházat hozza közelebb a világhoz.” The Great Controversy, 297.

„Az egyház és az állam egyesülése, bármily csekély legyen is annak mértéke, noha úgy tűnhet, hogy a világot közelebb hozza az egyházhoz, valójában csupán az egyházat viszi közelebb a világhoz.” 1977. május 18-án Bert B. Beach (az egyház Észak-Európa–Nyugat-Afrika Divíziójának egyik igazgatója és az egyházközi kapcsolatok résztvevője) egy arannyal bevont emlékérmét nyújtott át az antikrisztusnak, VI. Pál pápának egy római csoportos audiencián. Ez a Vallási Világcsaládok Titkárainak Konferenciája egyik találkozásának része volt. Az eseményről az Adventist Review (1977. augusztus 11.) számolt be, és a Religious News Service úgy jegyezte meg, mint az első alkalmat, amikor egy hivatalos SDA-képviselő találkozott egy pápával.

„Az Úr átkot mondott azokra, akik elvesznek az Írásokból vagy hozzátesznek azokhoz. A nagy VAGYOK eldöntötte, mi alkossa a hit és a tanítás szabályát, és úgy rendelte, hogy a Biblia a családi otthon könyve legyen. Az az egyház, amely Isten ígéjéhez ragaszkodik,

kibékíthetetlenül el van választva Rómától. A protestánsok egykor ilyen módon külön álltak ettől a nagy hitehagyott egyháztól, de közelebb kerültek hozzá, és még mindig a Római Egyházzal való kibékülés útján járnak. Róma soha nem változik. Alapelvei a legcsekélyebb mértékben sem módosultak. Nem ő csökkentette a közte és a protestánsok közötti szakadékot; minden közeledést azok tettek. De mit bizonyít ez a mai protestantizmus felől? A Biblia igazságának elvetése készíti az embereket arra, hogy a hitetlenséghez közeledjenek. A meghátráló egyház az, amely csökkenti a közte és a pápaság közötti távolságot.”

„Az olyan lelkek, mint Luther, Cranmer, Ridley, Hooper és ama nemes férfiak ezrei, akik az igazságért vértanúhalált szenvedtek, az igazi protestánsok. Ők az igazság hű őrállóiként álltak, kijelentve, hogy a protestantizmus képtelen a római egyházzal való egységre, hanem éppoly messze kell elkülönülnie a pápaság elveitől, mint amilyen messze van kelet nyugattól. Az igazság ilyen védelmezői éppoly kevésbé kerülhettek összhangba „a bűn emberével”, mint Krisztus és az ő apostolai. A korábbi századokban az igazak úgy érezték, hogy lehetetlen Rómával közösséget vállalniuk, és noha e tévelyrendszerrel szembeni ellenállásukat vagyoniuk és életük kockáztatásával tartották fenn, mégis volt bátorságuk megőrizni különállásukat, és férfiasan küzdöttek az igazságért. A bibliai igazság drágább volt nekik a gazdagságnál, a tiszteletnél, sőt magánál az életnél is. Nem tudták eltérni, hogy az igazságot a babona és a hazug szórszálhasogatás tömege alá temessék. Kezükbe vették Isten igéjét, és felemelték az igazság zászlaját a nép előtt, bátran hirdetve azt, amit Isten a Biblia szorgalmas kutatása által kijelentett nekik. Isten iránti hűségükért a legkegyetlenebb halállal haltak meg, de vérük árán számunkra olyan szabadságokat és kiváltságokat vásároltak, amelyeket sokan, akik protestánsnak vallják magukat, könnyen átengednek a gonosz hatalmának. De vajon feladjuk-e ezeket a drágán megvásárolt kiváltságokat? Vajon sértést kínálunk-e a mennyi Istenének, és miután megszabadított bennünket a római iga alól, ismét ennek az antikrisztusi hatalomnak a szolgálatába helyezük magunkat? Vajon elkorcsosultságunkat bizonyítjuk-e azzal, hogy lemondunk vallásszabadságunkról, arról a jogunkról, hogy saját lelkiismeretünk diktálása szerint imádjuk Istent?”

„Luther hangja, amely visszhangzott hegyeken és völgyeken át, amely földrengésszerűen rázta meg Európát, Jézus nemes apostolainak seregét szólította elő; és az igazságot, amelyet képviseltek, nem lehetett elnémítani máglyákkal, kínzásokkal, börtönökkel, halállal; és a mártírok nemes seregének hangjai ma is azt hirdetik nekünk, hogy a római hatalom az utolsó napok megjövendőlt hitehagyása, a törvénytelenység ama titka, amelyről Pál látta, hogy már a maga idejében is működésnek indult. A római katolicizmus gyorsan teret nyer. A pápaság növekedőben van, és azok, akik elfordították fülüket az igazság hallásától, az ő megtévesztő meséire figyelnek. A pápai kápolnák, pápai kollégiumok, apácázárdák és kolostorok száma növekszik, és a protestáns világ úgy tűnik, alszik. A protestánsok elveszítik azt a megkülönböztető jegyet, amely megkülönböztette őket a világtól, és csökkentik a távolságot önmaguk és a római hatalom között. Elfordították fülüket az igazság hallásától; nem voltak hajlandók elfogadni a világosságot, amelyet Isten ösvényükre árasztott, és ezért sötétségbe mennek. Megvetéssel beszélnek arról a gondolatról, hogy a múlt kegyetlen üldözése újraéled majd a rómaiak és azok részéről, akik velük közösséget vállalnak. Nem ismerik fel azt a tényt, hogy Isten Igéje teljes mértékben megjövendőli az ilyen újraéledést, és nem hajlandók elismerni, hogy Isten népe az utolsó napokban üldöztetést fog szenvedni, noha a Biblia ezt

mondja: „És megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék az ő magvának maradékával, akik megtartják az Isten parancsolatait, és akiknél van a Jézus Krisztus bizonyágtétele.”

„A pápaság az emberi természet vallása, és az emberiség zöme szereti azt a tanítást, amely megengedi neki, hogy bűnt kövessen el, és mégis megszabadítja annak következményeitől. Az embereknek szükségük van a vallás valamely formájára, és ez a vallás, amelyet emberi elgondolás alakított ki, mégis isteni tekintélyt igényel, megfelel a testi gondolkodásnak. Azok az emberek, akik magukat bölcsnek és értelmesnek tartják, gőgösen elfordulnak az igazságosság mércéjétől, a tízparancsolattól, és nem gondolják, hogy méltóságukkal összhangban állna kutatni Isten útjait. Ezért hamis utakra térnek, tiltott ösvényekre lépnek, önelégültté, felfuvalkodottá lesznek, a pápa mintája szerint, nem pedig Jézus Krisztus mintája szerint. Olyan vallásos formára van szükségük, amely a legkevesebb lelki jelleget és önmegtagadást követeli, és mivel a megszengetetlen emberi bölcsesség nem vezeti őket arra, hogy megutálják a pápaságot, természetes módon vonzódnak annak rendelkezéseihez és tanaihoz. Nem akarnak az Úr útjain járni. Teljességgel túl felvilágosultak ahhoz, hogy imádságosan és alázatosan keressék Istent, az ő Igéjének értelmes ismeretével. Mivel nem törődnek azzal, hogy megismerjék az Úr útjait, elméjük teljesen nyitott a megtévesztésekre, teljesen kész arra, hogy elfogadja és elhiggye a hazugságot. Készek arra, hogy a legésszerűtlenebb, legellentmondásosabb hamisságokat igazságként szózzák rájuk.”

„Sátán csalásának remekműve a pápaság; és amiképpen bebizonyosodott, hogy a nagy szellemi sötétség korszaka kedvezett a romanizmusnak, úgy az is bebizonyosodik majd, hogy a nagy szellemi világosság korszaka szintén kedvez hatalmának; mert az emberek értelme a saját felsőbbrendűségükre összpontosul, és nem szeretik megtartani Istent ismeretükben. Róma tévedhetetlenséget igényel magának, és a protestánsok ugyanazon az úton járnak. Nem kívánják keresni az igazságot, és a világosságtól a még nagyobb világosság felé haladni. Az előítélet falaival veszik körül magukat, és úgy látszik, hajlandók arra, hogy megtévesztessenek és másokat is megtévevessenek.

„Ám noha az egyházak magatartása csüggesztő, még sincs ok az elbátortalanodásra; mert Istennek van egy népe, amely megőrzi hűségét az Ő igazságához, amely a Bibliát, és egyedül a Bibliát teszi hite és tanítása szabályává, amely felemeli a mércét, és magasan tartja a zászlót, amelyre ez van felírva: „Isten parancsolatai és Jézus hite.” Nagyra fogják becsülni a tiszta evangéliumot, és a Bibliát teszik hitük és tanításuk alapjává.

„Az ilyen időre, amikor az emberek félreteszik a Seregek Urának törvényét, Dávid imádsága alkalmazható: „Ideje, hogy cselekedjél, Uram; mert semmivé tették a te törvényedet.” Egy olyan idő felé közeledünk, amikor Isten törvényét csaknem egyetemleges megvetés fogja sújtani, és Isten parancsolatait megtartó népe súlyos próbának lesz kitéve; de vajon elveszítik-e tiszteletüket Jehova törvénye iránt azért, mert mások nem látják és nem ismerik fel annak kötelező igényét? Isten parancsolatait megtartó népe Dávidhoz hasonlóan úgy tisztelje Isten törvényét, amilyen mértékben az emberek félreteszik azt, és tiszteletlenséggel megvetéssel halmozzák el.” Signs of the Times, 1894. február 19.

Két évvel azelőtt, hogy az antikrisztus aranyérmet kapott a laodiceai Hetednap Adventista egyház egyik vezetőjétől, 1975-ben pert indítottak a Hetednap Adventista egyház ellen; EEOC kontra Pacific Press Publishing Association (Case No. C-74-2025 CBR az Egyesült Államok Kalifornia Északi Kerületi Szövetségi Kerületi Bíróságán), amelyben az Egyenlő Foglalkoztatási Lehetőségek Bizottsága az egyház kiadóháza ellen pert indított két nő alkalmazott—Merikay Silver (egy volt szerkesztő, aki a per idejére már távozott) és Lorna Tobler—nevében, azt állítva, hogy nemi alapon hátrányos megkülönböztetés érte őket a fizetés és a juttatások terén. Az egyház gyakorlatát részben vallási mentességekre hivatkozva, valamint kormányzati felépítésének ismertetésével védte.

Egy 1976. február 6-án kelt eskü alatt tett nyilatkozatban (a bírósághoz benyújtott védelmi beadvány részeként) Neal C. Wilson (akkor az egyház észak-amerikai divíziójának elnöke, később pedig 1979–1990 között a Generálkonferencia elnöke) az egyház római katolicizmussal kapcsolatos történelmi nézeteivel foglalkozott. A nyilatkozat olyan összefüggésben hangzott el, amelyben az ellen érveltek, hogy az egyházat a pápai rendszerhez hasonló „hierarchiával” jellemezzék. A teljes, idevonatkozó idézet a következő: „Bár igaz, hogy a Hetednap Adventista Egyház életében volt egy időszak, amikor a felekezet határozottan római katolikus-ellenes álláspontot képviselt, és a ‘hierarchia’ kifejezést pejoratív értelemben használták a pápai egyházkormányzati forma megjelölésére, az egyház részéről tanúsított ilyen magatartás nem volt egyéb, mint annak a széles körben elterjedt pápaságellenességnek a megnyilvánulása, amely e század első felében és az előző század utolsó felében jellemezte a konzervatív protestáns felekezeteket, és amelyet a Hetednap Adventista Egyház vonatkozásában immár a történelem szemétdombjára vetettek.”

Ez elmozdulást tükröz az egyház hagyományos prófétai értelmezésétől, amely a pápaságot azonosította a Jelenések könyvében szereplő „fenevaddal”, illetve antikrisztussal. Az egyházon belüli és kívüli bírálók ezt úgy értelmezték, mint e katolikusellenes álláspont jelentőségének csökkentését vagy feladását annak érdekében, hogy összhangba kerüljön a modern ökumenizmussal vagy a jogi védekezéssel. Wilson 1985-ben az egyház különböző Divízióinak elnökeit „bíborosokként” azonosította, amikor kijelentette: „... a Távols-Kelet valamennyi országából nincs egyetlen ‘bíboros’ sem, míg Afrikából valószínűleg kettő ‘bíboros’ lesz.”

White testvér kijelentette, hogy az a visszaesett egyház, amely csökkenti a maga és a pápa közötti távolságot! A harmadik nemzedék megalkuvását az Ezékiel nyolcadik fejezetében szereplő Tammúz fölötti sírás, valamint Pergámosz megalkuvása jelképezi. Az 1863-tól 1888-ig terjedő első nemzedék az efezusi gyülekezetet képviselte, egy olyan gyülekezetet, amely elvesztette első szeretetét; a millerita mozgalom első szeretete pedig a prófétai üzenet volt, és ennek a prófétai üzenetnek első fejezete a „hét idő” volt, amelyet 1863-ban félretettek.

1888-tól 1919-ig, a második nemzedék, amelyet Szmirna és Ezékiel titkos kamrái jelképeznek, tanúja volt a Prófétaság Lelke halálának, mivel White testvérnőt 1915-ben helyezték végső nyugalomra. A négy nemzedékre vonatkozó további részletek szükségesek a bizonyágtétel teljessé tételéhez, de a fokozatos lázadást meg kell érteni ahhoz, hogy teljesen felfoghassuk, miként „tilthatta be” egy hitehagyott nép Ellen White írásait, vagy miként mozdíthatta elő a hét első napját mint elfogadhatót. Júdás együtt munkálkodik Efraim „részegeseivel”, akik „uralkodnak

e népen” Jeruzsálemben, és azokat, akik Jeruzsálemben uralkodnak és a nap előtt hajolnak meg, a Szanhedrin jelképezi.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Az Istennek vallott gyermekei között milyen kevés türelem nyilvánult meg, mennyi keserű szó hangzott el, mennyi kárhoztatás zúdult azokra, akik nem a mi hitünkön vannak. Sokan a más egyházakhoz tartozókat nagy bűnösöknek tekintették, holott az Úr nem így tekint rájuk. Azoknak, akik így tekintenek más egyházak tagjaira, meg kell alázniuk magukat Isten hatalmas keze alatt. Akiket elítélnek, lehet, hogy csak kevés világosságot kaptak, kevés alkalmuk és kiváltságuk volt. Ha olyan világosságuk lett volna, amilyen egyházaink sok tagjának adatott, sokkal nagyobb előrehaladást tehettek volna, és hitüket jobban képviselhették volna a világ előtt. Azokról, akik dicsekednek világosságukkal, mégsem járnak abban, Krisztus ezt mondja: »De mondom néktek: Tírusznak és Sidonnak elviselhetőbb lesz az ítélet napján, mint néktek. És te, Kapernaum [hetednap adventisták, akik nagy világosságot kaptatok], amely az édig felmagasztaltattál [a kiváltság tekintetében], a pokolig fogsz megaláztatni: mert ha azok a hatalmas cselekedetek, amelyek benned történtek, Sodomában történtek volna, mind e mai napig megmaradt volna. De mondom néktek, hogy Sodoma földjének elviselhetőbb lesz az ítélet napján, mint néked.« Abban az időben felelvén Jézus, ezt mondta: »Hálát adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcses és értelmesek [a maguk megítélése szerint] elől, és kijelentetted a kisdedeknek.«”

„És most, mivel mindezeket a cselekedeteket véghezvittétek — így szól az Úr —, noha szóltam hozzátok, korán fölkelve és szólva, de ti nem hallgattatok; és hívtalak titeket, de nem feleltetek: azért úgy cselekszem ezzel a házzal, amelyről az én nevemet nevezik, amelyben ti bizakodtok, és ezzel a hellyel, amelyet nektek és atyáitoknak adtam, amiképpen Silóval cselekedtem. És kivetlek titeket színem elől, miképpen kivettem minden testvéreteket, Efraim egész magvát.”

„Az Úr nagy jelentőségű intézményeket alapított közöttünk, és ezeket nem úgy kell vezetni, ahogyan a világi intézményeket vezetik, hanem Isten rendje szerint. Úgy kell irányítani őket, hogy szemük egyedül az Ő dicsőségére legyen szegezve, hogy minden lehetséges módon megmenekülhessenek az elvesző lelkek. Isten népéhez eljutottak a Lélek bizonyágtételei, mégis sokan nem figyeltek a feddésekre, figyelmeztetésekre és tanácsokra.”

„Halljátok csak ezt, ti balga és esztelen nép, akiknek van szemetek, de nem láttok, van fületek, de nem hallotok: nem féltek-e engem? — ezt mondja az Úr —, nem rettegtek-e színem előtt, aki a homokot a tenger határául szabtam örök rendelkezéssel, hogy át ne hágja azt; és noha hullámai hánykolódnak, mégsem bírnak vele; noha zúgnak, mégsem csaphatnak át rajta? Ennek a népnek pedig pártütő és lázadó szíve van; elpártoltak és elmentek. Szívükben még csak nem is mondják: Féljük hát az Urat, a mi Istenünket, aki esőt ad, korait és késeit a maga idejében; aki megtartja számunkra az aratásra rendelt heteket. A ti gonoszságaitok fordították el ezeket, és a ti bűneitek tartották vissza tőletek a jókat.... Nem szolgáltatnak igazságot, nem ítélik meg az árvák ügyét, mégis boldogulnak; a szegények jogát sem ítélik meg. Hát ne kérjem-e számon ezeket? — ezt mondja az Úr —; ne álljon-e bosszút lelkem az ilyen nemzeten?”

„Vajon az Úr kénytelen lesz-e ezt mondani: »Ne imádkozz e népért, és ne emelj értük kiáltást vagy könyörgést, és ne járj közben nálam; mert nem hallgatlak meg téged«? »Azért elmaradtak a záporok, és nem volt késői eső.... Vajon nem így kiáltasz-e mostantól hozzám: Atyám, ifjúságom vezetője vagy te?«” Review and Herald, 1893. augusztus 1.